

Rotlle núm. 35/07
Procediment Urgent i Preferent, art. 41.1 CA.
Sentència núm. 14-08
Ponent M.I. Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL

S E N T È N C I A

Magistrats M.I. Srs.
Yves PICOD
Josep Maria PIJUAN CANADELL
Marie CONTE

Andorra la Vella, deu d'abril de dos mil vuit.

En el recurs d'apel·lació interposat pel Lletrat Sr. M.C.M., en defensa i representació dels Srs. A.C.P. i E.C.P., contra l'aute de data 11 de setembre de 2007 dictat per l'Hble. Batlle de guàrdia en el Procediment Urgent i Preferent de l'art. 41.1 de la Constitució. Sent part el Magfc. Ministeri Fiscal. Els components del Tribunal Superior de Justícia expressats al marge s'han constituït per a la vista i decisió, és ponent el M. Il·ltre. Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL.

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: que per Aute de data 11 de setembre del 2007 dictat per l'Hble. Sr. Batlle de Guàrdia es va acordar no donar lloc a les pretensions formulades pels senyors A.C.P. i E.C.P. en el seu escrit de data 3 de

setembre del 2007. En dit escrit, i en demanda pel procediment urgent i preferent previst als articles 41.1. de la Constitució i 15 de la Llei Transitòria de Procediments Judicials, els senyors A.C.P. i E.C.P. demanaren que, en reconeixement del seu dret fonamental a la defensa, poguessin obtenir còpia de tot l'expedient que obra en mans del Ministeri Fiscal en relació als fets succeïts en data 23 de novembre 2006 a les dependències del Gabinet jurídic de Govern.

II.-RESULTANT: que contra l'esmentat Aute de data 11 de setembre del 2007 els senyors A.C.P. i E.C.P. varen interposar recurs d'apel·lació, en aplicació de l'article 16 de la Llei Transitòria de Procediments Judicials. Fonamenten el recurs, en primer lloc en que, contràriament al que es diu en l'aute recorregut, el procediment que resulta aplicable a la seva demanda formulada per davant la Batllia de guàrdia sí era el procediment urgent i preferent de l'article 41.1 de la Constitució i no l'incident de nul·litat d'actuacions regulat a l'article 18 bis de la Llei Transitòria de Procediments Judicials, ja que aquest procediment sols cap contra resolucions judicials, i el procediment iniciat pel Fiscal General no es pot considerar judicial, a més a més que l'apartat 2 de dit article menciona al "jutge o tribunal" i parla de "sentències o resolucions que finalitzin el procés", i en l'apartat 3 tracta novament de "sentències" i "resolucions fermes" en el procediment de les quals s'hagi produït una vulneració del dret fonamental a la jurisdicció. I entenen que el procediment de l'article 41.1. de la Constitució era l'adequat per substanciar la seva demanda perquè la negativa de la Fiscalia General a lliurar-los còpia de totes les actuacions fetes els va impedir conèixer-ne el contingut per tal de poder decidir si foren vulnerats, entre altres drets, el seu dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.

Acaben el seu escrit de recurs sol·licitant al Tribunal que vulgui disposar que sigui lliurada als apel·lants còpia de tot l'expedient que obra en poder del Ministeri Fiscal en relació als fets succeïts en data 23 de novembre 2006 a les dependències del gabinet jurídic de Govern i, subsidiàriament, vulgui declarar

la nul·litat de totes les actuacions realitzades pel Ministeri Fiscal i relacionades amb aquells fets.

III.-RESULTANT: que en el present recurs ha comparegut el Ministeri Fiscal, a qui es donà trasllat de l'escrit del recurs i que informà en el sentit de considerar encertada la decisió del Batlle de guàrdia de no donar lloc a les pretensions formulades pels senyors A.C.P. i E.C.P. contingudes en el seu escrit de data 3 de setembre del 2007, i de que dita pretensió no es podia resoldre per la via del procediment urgent i preferent de l'article 41.1 de la Constitució. I, en quan al fons, el Ministeri Fiscal entén que el procediment seguit a la Fiscalia General és una enquesta preliminar, d'acord amb l'article 4.2 de la Llei del Ministeri Fiscal que el faculta, rebuda una denúncia, per fer les verificacions pertinents i ordenar, si escau, una enquesta preliminar. I així ho va fer, arribant a la consideració que no hi havien fonaments per trametre la denúncia a l'autoritat judicial.

Al·lega el Ministeri Fiscal que no era una investigació seguida contra persona determinada i que els senyors A.C.P. i E.C.P. no eren parts denunciades en l'enquesta preliminar referida doncs, en cas contrari, hauria tramés l'expedient a l'autoritat judicial competent. La decisió fou la d'arxivar l'expedient i l'arxiu es va notificar al denunciant.

També al·lega que no existeix cap text legal o reglament disposant que el Ministeri Fiscal hagi de lliurar còpia de l'enquesta preliminar a les persones que no en són parts però que, tot i això, no té cap dificultat en lliurar immediatament còpia de l'enquesta preliminar a qualsevol jurisdicció encarregada d'una eventual investigació, si aquesta ho sol·licita.

Finalment, acaba el seu escrit interessant la desestimació de la demanda formulada pels senyors. A.C.P. i E.C.P. per no haver-se vulnerat els drets fonamentals al·legats.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: que, seguint la Jurisprudència d'aquest M. I. Tribunal en interpretació de l'article 16 de la Llei Transitòria de Procediments Judicials, havent estat designada per a la resolució del present recurs aquesta Sala Penal, s'ha donat al recurs el tràmit establert en els articles 199 i següents del Codi de Procediment Penal per la tramitació del recurs d'apel·lació que l'article 195 del mateix Codi preveu contra les resolucions dictades en primera instància pel Tribunal de Corts, en el decurs del qual totes les parts comparegudes en el present recurs d'apel·lació han tingut puntual trasllat de l'escrit interposat pel recurrent, havent pogut fer les al·legacions que consideraven escaients al seu dret.

II.-CONSIDERANT: que ja té declarat aquest Tribunal que, en el marc de la protecció dels drets fonamentals, cal fer la distinció entre dos Procediments diferents, un que és aplicable en el cas de la vulneració del dret fonamental a la jurisdicció, i altre que és aplicable quan s'invoca una lesió de qualsevol altre dels drets fonamentals recollits en els Capítols III i IV del Títol II de la Constitució.

Quan s'invoca la vulneració del dret fonamental a la jurisdicció de l'article 10 de la Constitució, la via processal que cal seguir és la que preveuen els articles 18 bis de la Llei Transitòria de Procediments Judicials i 94 de la Llei Qualificada del Tribunal Constitucional, en la redacció que li va donar la Llei Qualificada de 22 d'abril de 1999 (en aquest sentit es reiterada la Jurisprudència, tant del Tribunal Constitucional, Aute de 2 de juliol del 1999, Aute de 18 de juliol del 2001, Aute 12 de novembre del 2003, com del Tribunal Superior de Justícia, Sentències de data 1 de febrer del 2000 y 19 d'abril del 2001, 30 de gener de 2007, totes elles de la Sala Administrativa).

En el cas d'una hipotètica vulneració d'algun altre dels drets fonamentals recollits en els Capítols III i IV del Títol II de la Constitució, s'ha d'utilitzar el procediment previst en l'article 41.1 de

la Constitució, que desenvolupen els articles 15 a 18 de la Llei Transitòria de Procediments Judicials, i que constitueix la via prèvia al recurs general d'empared dels articles 85 a 92 de la Llei Qualificada del Tribunal Constitucional, procediment aquest que, com diu la sentència d'aquesta Sala Penal del Tribunal de data 10 de desembre del 2004, "és un procés de tutela constitucional que a més a més de ser "urgent" i "preferent" s'ha de considerar "excepcional" per a ser utilitzat com a "ultima ratio" solament quan per al restabliment dels drets constitucionals vulnerats no existeixi un procediment jurisdiccional ordinari i idoni per a aquella finalitat".

L'article 41.1 de la Constitució diu textualment que "Els drets i llibertats reconeguts en els capítols III i IV són tutelats pels tribunals ordinaris per mitjà d'un procediment urgent i preferent regulat per la llei, que, en qualsevol cas, se substanciarà en dues instàncies".

III.-CONSIDERANT: que la primera qüestió a resoldre és de tipus processal i consisteix en decidir si la demanda formulada pels senyors A.C.P. i E.C.P. davant la Batllia de guàrdia havia de ser substancada pel procediment urgent i preferent previst als articles 41.1. de la Constitució i 15 de la Llei Transitòria de Procediments Judicials, com ho sol·licitaren els demandants en la pròpia demanda, o bé el procediment escaient era l'incident de nul·litat d'actuacions previst en l'article 18 bis de la Llei Transitòria de Procediments Judicials, com va resoldre l'Hble. Sr. Batlle en l'aute recorregut.

En l'aute l'Hble. Sr. Batlle argumenta que el procediment adequat no és el procediment Urgent i preferent sinó l'incident de nul·litat d'actuacions, doncs en el II CONSIDERANT de l'aute s'expressa que "les eventuais lesions al·legades d'aquest Dret Fonamental no poden ésser resoltes en aquest procediment urgent i preferent escollit i endegat pels promovents en les presents actuacions, tota vegada que les vulneracions als Drets reconeguts per l'article 10 de la Constitució produïdes en el decurs d'un procediment judicial prejudicial, troben la seva

protecció en l'article 94 de la Llei Qualificada del Tribunal Constitucional i en la Secció tercera del Capítol II de la Llei Transitòria de Procediments Judicials, article 18 bis", i conclou en el III CONSIDERANT que "en el present cas no s'escau resoldre per via del procediment urgent i preferent de l'article 41.1 de la Constitució les pretensions sol·licitades en l'escrit de data 3 de setembre del 2007, pels Srs. A.C.P. i E.C.P., per davant de l'Hble. Batlle en funcions de guàrdia".

Els apel·lants consideren que el procediment urgent i preferent que empraren era l'adequat ja que en el seu cas no es donaven els requisits exigits per la Llei a efectes de formular un procediment de nul·litat d'actuacions tot i que, subsidiàriament i per raons d'economia processal, formulen incident de nul·litat d'actuacions.

L'article 41.1 de la Constitució preveu que els drets i llibertats reconeguts en els capítols III i IV del títol II siguin tutelats pels Tribunals ordinaris mitjançant un procediment urgent i preferent regulat pel la Llei i que se substanciarà en dues instàncies. Per la seva banda, la Llei Transitòria de Procediments Judicials dintre de la Secció segona en que regula el procediment previst en l'article 41.1 de la Constitució, distingeix entre el procediment urgent i preferent (articles 15 a 18) i l'incident de nul·litat d'actuacions (l'article 18 bis). Però, l'article 18 bis parla en el seu apartat 1 de "resolucions i omissions que, dins d'un procediment judicial de qualsevol tipus, vulnerin el dret fonamental a la jurisdicció", i en l'apartat 3 parla de "sentències o resolucions fermes" i de "demanar al jutge o al tribunal que la va dictar". D'això sols se'n pot desprendre la conclusió de que l'incident de nul·litat d'actuacions sols cap contra resolucions judicials, entenent per tals solament aquelles que dicten el Batlles o Tribunals en l'exercici de llur jurisdicció, siguin sentències o altres resolucions que, en tot cas, hauran de ser fermes. I encara que en el citat article 18 bis també preveu el cas de l'omissió, aquest supòsit sols es pot interpretar en el sentit de que es dona quan el jutge o tribunal, faltant al deure que els imposa l'article 9.1 de la Llei

Qualificada de la Justícia, no dicta resolució de cap mena sobre la pretensió que els ha estat formulada.

Entenem que el procediment endega't pels ara apel·lants senyors A.C.P. i E.C.P. fou i és el correcte perquè l'actuació front la que es demanava l'empара judicial de la Batllia no era una actuació judicial ni es tractava d'una resolució judicial.

No pensem que hi hagi dubte de cap mena en que el Ministeri Fiscal no forma part del Poder judicial.

La Llei de 12 de desembre de 1996 en la seva Exposició de Motius diu que "El Ministeri Fiscal, per la seva pròpia naturalesa, és molt proper al poder judicial", i que malgrat que els seu membres son nomenats pel Consell Superior de la Justícia "tanmateix, és aliè al poder judicial ja que no disposa de la facultat de jutjar".

El Ministeri Fiscal no té la facultat de jutjar i les seves decisions o acords no són pas resolucions judicials, d'igual manera que les actuacions que pugui dur a terme d'acord amb la facultat que li atorga el citat l'article 4 de la Llei abans esmentada no són actuacions judicials ni integren un procediment judicial.

En l'aute recorregut es parla de que és un "procediment prejudicial", encara que entenem que, més pròpiament, hauríem de dir que es tracta d'un procediment o actuació pre-processal.

Per tant, com que no hi havia resolució judicial ferma que pogués ser impugnada, els senyors A.C.P. i E.C.P. no podien instar un incident de nul·litat actuacions i hagueren d'acudir, entenem que amb encert, al procediment urgent i preferent previst als articles 41.1. de la Constitució i 15 i següents de la Llei Transitòria de Procediments Judicials.

IV.-CONSIDERANT: que per a una correcta comprensió de la present resolució cal tenir en compte els següents antecedents:

1r. Els senyors A.C.P. i E.C.P. varen formular davant la Batllia de guàrdia demanda pel procediment urgent i preferent previst als articles 41.1. de la

Constitució i 15 de la Llei Transitòria de Procediments Judicials demanant que, en reconeixement del seu dret fonamental a la defensa, poguessin obtenir còpia de tot l'expedient que obra en mans del Ministeri Fiscal en relació als fets succeïts en data 23 de novembre 2006 a les dependències del Gabinet jurídic de Govern. Els fets en que es fonamentava la demanda eren, succintament, que arran d'uns fets succeïts en data 23 de novembre 2006 a les dependències del Gabinet Jurídic del Govern, en una reunió amb relació a l'expedient administratiu incoat a la U.S.V., SL. i a la que assistiren assessors del Govern i els senyors A.C.P. i E.C.P. en qualitat d'advocats de dita entitat, i en la que sembla que s'hauria destruït un document oficial

2n. El M. I. Govern, en la seva la seva sessió de data 27 de novembre 2006, va acordar que els Srs. E.V.F. i R.C.S., en sa qualitat respectiva de Secretari General i Cap del Gabinet Jurídic del Govern, posessin denúncia davant de la Fiscalia General.

3r. Arran de dita denúncia, el Fiscal General va obrir un procediment d'investigació, en el marc del qual va citar a declarar als senyors A.C.P. i E.C.P., com a denunciats, en el que va comparèixer en primer lloc la senyora A.C.P., declarant davant del Ministeri Fiscal en relació als fets denunciats i, en acabar la declaració, va demanar poder obtenir còpia de la seva declaració, de les eventuais actuacions hagudes i concretament i especial de l'escrit de denúncia, petició que va ser denegada oralment pel Fiscal General en aquell mateix acte, per la qual cosa, dita petició es va posteriorment reproduir per escrit de data 17 de maig 2007 davant de la Fiscalia General, escrit en que la senyora A.C.P. posava clarament de manifest que alguns dels fets relatats pels denunciants no eren certs i es reiterava principalment la legítima petició d'obtenir còpia de la denúncia, així com de ser informada de totes les diligències practicades en el marc de la investigació. Per escrit del mateix dia, el Fiscal General va contestar dient que "sento comunicar-vos que el Ministeri Fiscal no lliura còpies dels assumptes que s'estan tramitant".

4t. El senyor E.C.P. va comparèixer i va declarar davant del Ministeri Fiscal en data 26 de juny 2007,

després de llegir l'escrit de denúncia, sense que tampoc pogués obtenir còpia de la seva pròpia declaració, ni de la denuncia i altres documents obrants en les diligències instruïdes per la Fiscalia General.

5è. Fou arran de la publicació a la premsa andorrana del dia 28 de juny 2007 quan els senyors A.C.P. i E.C.P. varen tenir coneixement que la Fiscalia General havia decidit arxivar la denúncia interposada pels Srs. E.V.F. i R.C.S. en representació del M. I. Govern, assabentant-se també per la premsa d'altres aspectes de la denúncia. Llavors els senyors A.C.P. i E.C.P. s'interessaren telefònicament prop de la Fiscalia General per comprovar la veracitat de la notícia i demanar còpia de les diligències, sent-los confirmat l'arxiu però denegada còpia de les diligències.

6è. En data 11 de juliol 2007 els senyors A.C.P. i E.C.P. van presentar escrit a la Fiscalia General demanant novament que se'ls volgués lliurar còpia de totes les actuacions hagudes en relació a aquella investigació, petició que fou contestada per escrit de data 25 de juliol del 2007 del Fiscal General comunicant-los que "aquest Ministeri Fiscal no lliura capia de les diligències que s'efectuen en el procediment d'investigació".

V.-CONSIDERANT: que, l'article 93 de la Constitució dóna al Ministeri Fiscal "la missió de vetllar per la defensa i aplicació de l'ordre jurídic i per la independència dels tribunals i de promoure davant d'aquests l'aplicació de la llei per a la salvaguarda dels drets dels ciutadans i la defensa de l'interès general", i d'acord amb aquesta mandat constitucional, la Llei del Ministeri Fiscal en el seu l'article 1 li reconeix les funcions de:

1. Vetllar perquè la funció jurisdiccional es dugui a terme eficaçment conforme a les lleis i en els plaços i terminis que aquelles assenyalen, exercitant en el seu cas les accions, recursos i actuacions pertinents.

2. Vetllar pel respecte de les institucions constitucionals i dels drets fonamentals i llibertats públiques, amb les actuacions que reclami la seva defensa.

3. Exercir les accions que la llei li atorgui en defensa de la independència dels Batlles i Tribunals.

I per a poder acomplir les seves funcions, la mateixa Llei en el seu article 4 dóna al Ministeri Fiscal, entre altres facultats, la de "Rebre denúncies, les quals, després de fer les verificacions pertinents i ordenar -si escau- una enquesta preliminar, tramet a l'autoritat judicial si estima haver-hi fonament per exercitar l'acció. En tot cas, notifica la seva decisió a la persona denunciant".

Els apel·lants no qüestionen la potestat del Ministeri Fiscal per haver dut a terme aquestes investigacions o enquesta preliminar per verificar la denúncia presentada pels senyors E.V.F. i R.C.S., en qualitat de representants del M.I. Govern, el que qüestionen és la manera en que es dugueren a terme pel fet de no haver estat degudament informats amb el lliurament de còpia de totes les actuacions.

Al·lega el Ministeri Fiscal en l'escrit d'impugnació del recurs que l'actuació seguida arran de la denúncia formulada pels representants del M.I. Govern, no era una investigació seguida contra persona determinada, i que els senyors A.C.P. i E.C.P. no eren parts denunciades en dita enquesta preliminar doncs, en cas contrari, el Ministeri Fiscal ja hauria tramés l'expedient a l'autoritat judicial.

També al·lega que es va limitar a obeir a la Llei doncs, salvat error o omissió, no hi ha cap text legal que l'obligui a lliurar còpia de les actuacions en la tramitació d'una enquesta preliminar i, per tant, no lliura còpia o informacions de les enquestes malgrat se li demanin perquè entén que aquesta és la manera en que millor protegeix els drets fonamentals de les persones, denegant la possibilitat de lliurar còpies de Procediments o actuacions a persones que no són parts, quan cap llei o reglament ho disposa.

Finalment al·lega que va donar exacte compliment a l'article 4.2 de la Llei del Ministeri Fiscal que sols

obliga a notificar la seva decisió a la persona denunciant. Malgrat això, manifesta no tenir cap dificultat per lliurar còpies de l'enquesta preliminar al Batlle instructor, si aquest ho sol·licita.

Volem, en primer lloc, donar resposta a la pregunta que es formulen els apel·lants de "¿Que hauria passat si a la llum de les declaracions dels compareixents, el Ministeri Fiscal hagués estimat que els fets podien ser constitutius de delictes? Quin tracte hauria donat l'acusació pública a aquelles declaracions?". Doncs bé, no hi ha dubte, i del tenor de l'escrit d'impugnació del recurs així se'n desprèn, que el Ministeri Fiscal hauria tramés les actuacions a la Batllia, com així li obliga l'article 4.2 de la seva Llei, "rebre denúncies, les quals...tramet a l'autoritat judicial si estima haver-hi fonament per exercitar l'acció".

VI.-CONSIDERANT: que en un sistema processal de tipus acusatori pur, o acusatori formal o mixt, en que regeixen els principis de la contradicció, oralitat i publicitat, per contraposició al sistema inquisitiu, en que el procés penal és escrit i secret, no hi poden haver actuacions processals, ni pre-processals, que siguin secretes d'una manera absoluta i perenne. Sabem que durant la fase de la instrucció sumarial les actuacions són secretes però entès el secret de manera no pas absoluta sinó relativa, és a dir, son secretes pels tercers aliens al procés, però no per a les parts les quals, com disposa l'article 46 del Codi de Procediment Penal, "poden tenir coneixement de les actuacions i en poden obtenir còpia a càrrec seu". La única excepció a aquest dret de les parts a l'accés del contingut de les actuacions sumarials es dona quan el Batlle instructor decreta el secret de les actuacions, amb les condicions i limitacions assenyalades en el mateix article 46. Precisament, el caràcter excepcional de la declaració del secret de les actuacions determina que sols es pugui acordar per aute motivat i amb una limitació temporal, que és la de sis mesos improrrogables, i sempre amb l'obligació d'aixecar el secret sumarial almenys un mes abans de la conclusió del sumari. Aquesta és la única limitació al dret de

les parts d'accedir al contingut de les actuacions processals, doncs és sabut que en la fase de judici oral regeix en la seva plenitud el principi de publicitat de les actuacions per als que són part en el procés, i que la restricció de la publicitat dels debats del judici oral que preveu l'article 138 del Codi de Procediment Penal sols afecta als tercers aliens al procés, mai als qui en són part.

Altrament, l'article 87 del Codi de Procediment Penal quan regula les intervencions telefòniques diu, en el seu apartat 3, que "la mesura d'intervenció telefònica pot adoptar-se per peça separada, sobre la qual pot decretar-se el secret sumarial mentre duri la causa i s'ha d'unir al sumari un cop realitzada la intervenció. En el cas que la intervenció no aportí indicis de criminalitat i s'aixequi el secret sumarial, el batlle ha de comunicar la intervenció a l'interessat, que podrà conèixer el contingut de la informació recaptada". És a dir, tot i que la intervenció s'hagi dut a terme en peça separada i declarada secreta, la persona afectada per la intervenció sempre tindrà posterior coneixement de l'existència i del resultat de la intervenció, ja sigui perquè, havent donat resultat positiu, la peça separada s'incorpori al sumari, ja sigui perquè, no havent aportat la intervenció indicis de criminalitat, el Batlle instructor té l'obligació de comunicar a l'interessat l'existència de la intervenció i el contingut de la informació recaptada amb dita mesura.

Conclusió que hem d'extraure és que en el nostre sistema processal penal no hi pot haver cap actuació processal absoluta i perennement secreta per als que són parts del procés doncs ja hem vist que, en la pitjor de les hipòtesis com és quan es decreta el secret de les actuacions sumarials, la llei mana que el secret es llevi sempre amb una antelació mínima d'un mes a la conclusió del sumari garantint, d'aquesta manera, que les parts processals puguin tenir completa i oportuna informació del contingut del sumari. I el mateix cal predicar de les actuacions que podem qualificar com pre-processals, com entenem que són les actuacions o enquesta preliminar que du a terme el Ministeri Fiscal en exercici de la facultat que li reconeix l'article 4.2 de la Llei del Ministeri Fiscal.

És cert que aquest article 4 sols imposa al Ministeri Fiscal dues obligacions: la de trametre a l'autoritat judicial la denúncia, si estima haver-hi fonament per exercitar l'acció un cop fetes les verificacions pertinents, i la de notificar la seva decisió a la persona denunciant. Així, doncs, ni aquest article, ni cap altre de la Llei del Ministeri Fiscal ni de cap altra llei del nostre ordenament obliga al Ministeri Fiscal a notificar, o a donar informació del contingut de les actuacions que realitza en el marc del citat article 41.1, ni als denunciats ni a tercers, i ni tan sols al denunciant, ja que l'article sols parla de que a aquest li haurà de ser notificada la decisió, però la Llei no obliga al Ministeri Fiscal a donar informació, oral o escrita, del contingut de les actuacions o enquesta preliminar, ni al denunciant, ni al denunciat, ni molt menys a tercers.

Per tant, s'ha de concloure que el Ministeri Fiscal va actuar conforme a llei i, davant d'una actuació ajustada a la norma, no podem imaginar una vulneració d'un dret fonamental doncs hem de partir de la base de que la norma és plenament ajustada a la Constitució. El Ministeri Fiscal es va limitar a complir la Llei del Ministeri Fiscal, que sols li mana notificar la decisió que posa termini a l'enquesta preliminar al denunciant.

Altra cosa és que el Ministeri Fiscal hagués fet una interpretació menys estricta de la Llei del Ministeri Fiscal, i més concretament i en el cas que ara ens ocupa, de l'article 4.2 de dita Llei, cosa que segons els ara apel·lant hagués estat desitjable, però hem de respectar l'autonomia de criteri del Ministeri Fiscal en la interpretació i aplicació de les normes que regulen la seva actuació. En tot cas, qui n'estigui en desacord, podrà acudir als Tribunals, com ho han fet els ara apel·lants.

Ara bé, a la llum de l'article 10 de la Constitució hem de reconèixer que els senyors A.C.P. i E.C.P., tot i que encara no se'ls tinguéssin en qualitat de denunciats com al·lega el Ministeri Fiscal en el seu escrit d'impugnació del recurs, tenen un interès legítim per conèixer el contingut tant de l'escrit de denuncia com de la resta de les actuacions efectuades

per la Fiscalia General per verificar els fets objecte de denúncia, interès legítim que té fonament tant en el dret fonamental de defensa com en el dret fonamental a l'honor per poder exercitar les escaients accions legals, tant penals com civils, que els poguessin correspondre d'acord amb el nostre ordenament jurídic en defensa de la seva reputació personal i professional.

VII-CONSIDERANT: que per tot el que s'ha exposat, i en reconeixement d'aquest interès legítim dels apel·lants senyors A.C.P. i E.C.P., procedeix estimar el recurs, revocar l'auto dictat per la Batllia de guàrdia i reconèixer als apel·lants el dret a obtenir còpia de tot l'expedient que obra en poder del Ministeri Fiscal en relació als fets succeïts en data 23 de novembre 2006 a les dependències del gabinet jurídic de Govern.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1- Estimar el recurs d'apel·lació interposat pels senyors A.C.P. i E.C.P. contra l'Auto de data 11 de setembre del 2007 dictat per l'Hble. Sr. Batlle de Guàrdia

2- Revocar íntegrament dit Auto i reconèixer el dret dels apel·lants a obtenir còpia de tot l'expedient que obra en poder del Ministeri Fiscal en relació als fets succeïts en data 23 de novembre 2006 a les dependències del gabinet jurídic de Govern.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Penal

3.- Acordar que s'oficiï al Ministeri Fiscal per tal de que, en compliment d'aquesta sentència, lliuri als apel·lants còpia de dit expedient.

4.- Declarar d'ofici les despeses processals causades pel recurs.

5.- Retornar la Causa a l'Hble. Sra. Batlle, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.